

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

4. Falsò putata felicitas diuitum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

ius equipollentem reddit. Quid, quod pauperes isti Mundo sunt necessarii, ut sine ijs vivere non possemus? Quis araret, si nemo indigeret? quis oves tonderet, quis boues pasceret, si omnes Mida essent? Quis texeret; quis calceos, quis vestes fueret, quis domos, quis vrbes edificaret, quis vllam artem mechanicam exerceret, si omnes satis haberent? Immo si non essent, qui seruirent, quis dominaretur? Quis nauta, quis auriga, quis auceps, quis piscator, quis mercator esse vellet, si quisque Prætor, si Imperator esse posset? Enim verò quis posset esse Imperator, si nemo inueniretur, qui vellet imperari? Numquam Cræsus in pistrino fuit, numquam messuit Sardanapalus. Seruus & dominus pariter ponuntur & tolluntur. *Magister artis venter est.* Multa excogitat fames. Et ut Mimus ait,

Hominem experiri multa paupertas docet.

Vel quemadmodum alius canit, *Ingenium mala sæpe mouent.* Quin Maronis testimonio, *labor omnia vincit*

Improbis, & duris vrgens in rebus egestas.

Virgil. lib. 4
Georgic,

Ingeniosa ergo est paupertas, & artium mater, quibus plurimiscareremus, si in Mundo paupertas deesset. Desineret industria ciborum; deficeret medicina; non haberentur vestimenta, omnis, seu ad necessitatem, seu ad elegantiam spectans, supellex tolleretur. Non essent pagi, non oppida, non commercia; non indigentia & mutuò suppeditata auxilia; non potentia, non obedientia; non vlli ordinum gradus, non magistratus; non ciues; non rustici; non Respublica: sed mirabilis quædam perturbatio; & in optimarum occupationum vicem, succederet otium, & à laboriosis operibus pigra cessatio; atque turpe quoddam chaos permistum. omni genere nefandorum; hominesque pecudum more, sine industria, sine arte, sine lege, sine capite visitarent. Vnde vel Ethnici viderunt, paupertatem esse quoddam bonum Vniuersi, cui in acceptis referendum, quidquid fere est in rebus humanis, utile, necessarium, pulchrum, quod labore constat, & sudore paratur.

Prolixa & elegans fabula est, in qua diuitiarum mala, & paupertatis commoda à Philosophis considerata enumerantur. In compendium conferam. Micyllus pauperculus sutor gallum habebat, à quo cantante, media nocte, expergefactus, coepit irasci,

IV.
Lucianus in
somnia, seu
Gallo.

ei que fustem & necem minitari, quam primum diluxisset. Ibi gal-
 lus, instar Xanthi equi Achillis, apud Homerum, humana voce,
 herum allocutus dixit, se arbitratum esse, gratum id ei fore, si,
 quoad posset, alta nocte, lucem anteuertisset, ut ille antelucanè
 surgens, quam plurimum operis conficeret, & priusquam sol diem
 faceret, vel vnicam crepidam absolueret, ad laboris lucrum accel-
 suram. Non placuit iste suturem quamuis prodigiosus sermo, sed
 perrexit indignari, quòd è dulcissimo somnio, admirabili felicitate
 fruens excitatus esset. Aiebat enim, tantum sibi mellis ab ijs
 nocturnis simulachris, in memoria relictum esse, ut nullo vquam
 tempore vis illius obliuionem sit admissurus: vidisse enim se mul-
 tam vim auri, mirifico fulgore, pulcherrimè coruscantis, somniū
 autem inde ortum, quòd in illud incidisset ab hesterno conuiuio
 Eucratis natalicia filiae celebrantis redux, & ebrius. Somnium
 tale erat. Visus illi Eucrates ipse, cum orbus esset liberis, nescio
 quo modo, è vita decedere, testamento prius condito, quo Micyl-
 lus in solidum hæres scribebatur. Itaque somniabat, se adire fa-
 cultates, & aurum argentumque ingentibus quibusdam scaphis
 exhaurire, perpetuò subscaturiens, & affatim affluens: tum au-
 tem vestes, mensas, pocula, ministros, & omnia sua esse. Postea
 videbatur sibi candido vehiculo vestari resupinus, cunctis, qui in-
 tuebantur, conspiciendus, & admirandus. Accurrebant permul-
 ti, ac circum equitabant: complures sequebantur. Micyllus in-
 terim Eucratis indutus vestitum, & annulos gerens circiter sedecim
 digitis insertos, epulum quoddam splendidum iubebat adornari,
 quo amicos acciperet. Iamque illi ita, ut in somnio fieri con-
 sentaneum est, adierant: jam epulæ erant comportatæ: jam potus
 ex animi sententia ministratus. In his cum versaretur somnians
 Micyllus, & aureis phialis præbiberet omnibus, qui adierant, ami-
 cis: cum jam inferrentur bellaria, gallus penetrabili voce suto-
 rem, ex ambrosia illa quiete excitans, perturbauit conuiuium,
 mensasque momento subuertit, ac diuitias illas omnes dissipauit,
 ut in auras euanescerent. Hac de causa calceolarius in gallum
 tam intempestiuè cantantem stomachatus est: siquidem vel tres
 noctes perpetuas adhuc libenter somnium illud continuari voluis-
 set. Sed somnium fuit, sicut & tota vita diuitum esse solet, qui vbi
 mortui

mortui fuerint, perinde illis erit, ac si diuitias somniasent dumtaxat; tunc enim finis erit omnium istarum voluptatum, atque opes euanescent, non secus ac fugere solent à somniante; iuxta illud: *Dormierunt somnum suum: & nihil inuenerunt omnes viri diuitiarum in manibus suis.* Et tamen hoc somnio tanta mortalium multitudo capitur. Quare cum gallus ille (qui fingit se olim Pythagoram Philosophum fuisse) scire vellet, cur Micyllus auri tam cupidus esset, atque in opum possessione felicitatem esse putaret, ita furor diuitias laudauit. Auro ornari homines, Homerus est testis, apud quem Euphorbus comas Gratijs idcirco similes gestasse scribitur, quod auro atque argento cincinnis intexto prodiret pugnaturus cum Achiuis. Auro emi homines, Acrisij custodes confirmant, qui numquam se passi essent corrumpi, nisi aureum imbrem per regulas illapsum excepissent. Auro homines sunt non solum pulchri, sed etiam potentes, sapientes, atque etiam ex obscuris & infamibus clari ac celebres. *Nam nosti vicinum mihi, & eiusdem artificij Simonem, qui paucis ante diebus apud me cenauit, cum legumen coquerem Saturnalibus, duasq; extorum casuras immitterem, qui peracta cena fictilem ollulam suffuratus, eamque sub ala gestans abiit. Ei consobrinus erat vir supra modum diues, nomine Drimylus. Is quoad vivebat, ne obolum quidem donauerat Simoni, nam qui daret, cum ne ipse quidem pecunias attingeret? At simul atque mortuus est nuper, vniuersis illis opibus iuxta leges Simon ille, qui coria putria, qua patellam circumlingebat gaudens, purpura ostrog, circumtectus: famulosq; & currus, & aurea pocula & mensas eburnis innixas dapibus possidet: ab omnibus adoratur: jamq; nos ne aspicit quidem. Etenim nuper cum illum procedentem conspexissem: Salue, inquam, Simon ille indignè ferens: Edicite, inquit, mendico isti, ne vocabulum meum diminuatur, neque enim Simon, sed Simonides appellor. Hæc & plura diuitum & diuitiarum emolumenta cum enumerasset Micyllus, tandem hunc epilogum addidit: *Vides, quantas utilitates pariat aurum? quandoquidem eos, qui sunt deformissimi, transfigurat, & amabiles reddit, non secus atque cestus ille Poëticus. Audis insuper & à Poeta dictum:**

O aurum auspiciata res, & ostentum optimum.

Et rursum: *Aurum est, quod opibus imperat mortalium.*

Ad hæc in Gallum versus Pythagoras subridens dicebat, Mi-

Psal. 75. 6;

V.

C c 3

cyllum